EL GUAPET DE VALÈNCIA

COMÈDIA POLÍTICA EN TRES ACTES

CARLES SIRERA

El guapet de València

Obra no guanyadora del Premi de Teatre Palanca i Roca 2025

© Carles Sirera, tots els drets reservats.

Primera edició digital 2026.

Distribuïda gratuïtament a través d'*Internet Archive*.

Aquesta versió constitueix el text de referència de l'obra.

A la salut d'Isra,

un amic de comèdia clàssica.

DRAMATIS PERSONAE

MARIA, assistenta parlamentària.

VICENT VERGÉS, eurodiputat.

ENRIC FERRER, assessor parlamentari.

PERE MATAPLANES, periodista.

ADRIANA, jove decidida.

FRANCESC VERGÉS, fill de Vicent.

MONTSERRAT, la seua mare.

L'escena a les fosques. Sentim una porta obrir-se i tancar-se, unes passes accelerades i soroll de regirar calaixos. A poc a poc, es va fent la llum i veiem una dona jove, de menys de trenta anys, al centre de l'escena, darrere d'una gran taula de roure. Al primer pla de l'escena, just a l'esquerra de l'espectador, tenim un canapé i una tauleta de centre. A la dreta, una allargada biblioteca plena de llibres i una pissarra mòbil. A l'esquerra, estanteries amb una diana de dards al centre. Al fons, dues finestres, una a cada costat de l'escena. És un despatx luxós, propi d'un home important o que, com a mínim, es creu important. La xica, finalment, troba una botella de conyac senyorial i uns papers. Es trau un petit vial d'una butxaca i introdueix la substància a la botella. L'agita i se serveix una copa, mentre es disposa a escriure una nota.

Maria: (*Parla en veu alta mentre escriu*) Estimat Vicent, ha arribat l'hora dels adeus. Ets un malson que m'ha trencat el cos i l'ànima, m'has fet sentir buida i sense vida fins extrems inimaginables. Bec per última vegada el teu verí predilecte, aquest cop mortalment fulminant. Aquest conyac, com tu, ara porta la mort dins seu i jo m'emporte la meua vida i la del fill que no mereixes. Fins mai, Maria, quasi mare del teu fill.

Pren la copa de conyac, l'alça, la mira detingudament i la beu d'un sol glop. Sent una forta rampa i surt disparada cap enrere, cau sobre una gran cadira amb rodes i l'impulsa fins al final de l'escenari. Per la inèrcia, la cadira es gira totalment i deixa fora d'escena Maria, completament tapada pel respatller. Sentim novament portes obrir-se i tancar-se i soroll de passes. Entren en escena dos homes, vestits com professionals dels negocis o la política. Vicent Vergés, més elegant, alt, corpulent i d'uns cinquanta anys, però encara atractiu i de moviments enèrgics, carrega tres carteres negres de cuir. Enric Ferrer, una mica més jove i prim, vesteix més sobri i s'assembla més a un buròcrata impersonal, porta una feixuga bossa d'esports.

Vicent: Enric, afanya't. No tenim tot el dia.

Enric: Home, tu vas lleuger d'equipatge. Jo carregue amb el cos del delicte.

Vicent: Els zeros no pesen i sols portes cinc zeros i un tres.

Deixen les carteres i la bossa sobre la taula. Comencen a traure bitllets de la bossa i a posar-los ordenadament en les carteres.

Enric: En aquest cas, l'ordre dels factors altera el producte. I la mania de tindre-ho tot en bitllets xicotets.

Vicent: (*Mostrant un bitllet de cinquanta euros al públic*) Xicotets, nous, ben nets... fa gust tocar-los i olorar-los. Així impressionen més i sembla que n'hi ha més. Res té l'efecte d'un maletí o una cartera plena de bitllets. És una qüestió psicològica, tinc experiència amb el tema. És la forma més efectiva de comprar voluntats.

Enric: Són molts diners. Tres-cents mil euros per comprar un periodista. És una barrabassada. Abans ho feies sols amb una entrada VIP per vore la Fórmula 1...

Vicent: I compartir xampany amb les xicones d'attrezzo. Eren els bons temps de les palmadetes, puros, paelles i saunes; però ara estem a l'oposició i costa més guanyar-se les voluntats.

Enric: Però tres-cents mil euros...

Vicent: No volem comprar sols un periodista. És el cap de redacció de l'únic periòdic que dona suport als nostres rivals. Per tant, hem de fer la millor oferta i nosaltres ara no controlem el pressupost públic.

Enric: Doncs això mateix, si ara que estem fora de joc, encara tenim quasi tota la premsa fent-nos la rosca, no entenc per què ens obsessionem amb una cosa tan insignificant com un periòdic escrit... vull dir, un periòdic en paper.

Vicent: En això estic d'acord amb tu, però els inversors han dit que no volen cap crítica al projecte, ni una miqueta de desacord intern a València. Entusiasme, tots els mitjans han de mostrar entusiasme... i aquesta és la millor oportunitat que tenim, perquè el tocacollons de Pere Mataplanes no sol pujar a Brussel·les i hem d'aprofitar que està per ací per fer la reunió.

Enric: Com tu digues... però això de convidar-lo per les bones al teu despatx en fred... sense tindre bona relació...

Vicent: Cap ni una, encara recorde l'article que ens va dedicar quan el partit ens envià ací, *El Guapet de València*...

Enric: (*Recitant de memòria amb veu fingida*) Vicent Vergés, cap de llista al Parlament Europeu, és el cavaller d'enlluernadora armadura, l'espurna de la victòria. Ell és el Julio Iglesias del partit, però si fem un cop d'ull, descobrirem que té el talent de Bertín Osborne.

Vicent: Bertín Osborne... no podia escriure Raphael com a mínim, havia de posar Osborne. Amb tu fou més considerat, no? D'Enric Ferrer escrigué... (*Intenta enrecordar-se*) Enric... Enric és...

Enric: (*Recita amb enuig*) Infatigable escuder que podria treballar per a qualsevol partit.

Vicent: Ah, sí, això mateix. Bé, com precisament deia Julio Iglesias, en esta vida l'important no és que parlen bé o mal de tu... l'important és que parlen.

Enric: Això no ho va dir Julio Iglesias, ho va dir...

Vicent: Ho va dir Julio Iglesias, ho he llegit a Facebook. (*Ha acabat de preparar una de les carteres*). Ja tenim una... amb una mica de sort, sols necessitarem un pagament. Si es fa el dur, anem pujant, però el màxim són tres-cents mil euros.

Enric: Ho faràs ací o al restaurant?

Vicent: Me l'emporte de *tour* per mostrar-li una associació de joves emprenedors valencians que es dediquen a captar subvencions per a *start ups* valencianes. Són tots del partit i hi ha xiques molt guapes. Després, tornem ací per fer l'última copa i rematar el negoci.

Enric: Serà complicat i llarg...

Vicent: Ara juguem a una altra lliga, no són els negocis de barraqueta dels nostres predecessors... tot depén de nosaltres... de com juguem les nostres cartes; però ho farem de categoria. Som valencians, els reis de la negociació directa, del cos a cos en la persuació... perquè venim de l'escola del truc.

Enric: Però si tu no has jugat al truc a la vida. No saps ni que és la falta envide.

Vicent: És un tema de cultura, d'arrels... de ser mediterranis. Vull dir... que ningú sap fer negocis com la gent del Sud. Mira com treballem ací a Brussel·les, ni parle anglés bé, res de francés i soc vicepresident del Parlament Europeu.

Enric: Vicepresident onzé, que hi ha deu davant de tu.

Vicent: Però no soc el tretzé, que és l'últim. I això és millor que morir-se de fàstic a l'oposició a València.

Enric: Clar, home, allí tens sol, mar, bon menjar, els amics... i ací tens pluja, núvols, fred... i com a plat estrella creïlles fregides amb clòtxines.

Vicent: I un salari més alt. I el més important: moltes posicions d'assessor on endollar a moltes candidates de països extraordinaris. (*Han acabat de preparar les carteres amb els diners. Mentre parla, serveix una copa de conyac al seu amic i es prepara una altra*) Aquesta varietat d'assessores a casa no la tens. I encara més, ací tens més oportunitats, oportunitats úniques per a fer història. Si la jugada ix bé, aconseguirem finalitzar l'estadi del València. A casa ens rebran com a herois i canviaran el nom de l'Avinguda Blasco Ibáñez, que es dirà de "Salvadors del València: Vicent i Enric"...

Enric: I la prolongarem fins al mar i al final de tot farem una rotonda immensa, de quinze carrils...

Vicent: (*Extasiats. A punt de brindar*) I al centre de la rotonda una estàtua gegant dels nostres caps...

Enric: No, no... els nostres caps coronaran un mirador de vint altures, on podràs vore el mar fins a l'infinit...

Vicent: (*Baixa la copa de conyac i trenca el gest de brindar*) No, no, el mar, no. Això és molt ordinari, està molt vist, quin sentit té un mirador mirant el mar si estàs a la

platja i ja veus el mar? El mirador anirà en la direcció contrària, cap a Madrid. I des de dalt de tot, podràs vore la Moncloa, que és el meu pròxim destí.

Enric: Ara desbarres, al partit no tens partidaris per arribar tan lluny. Com a molt, et fan Ministre de Transports.

Vicent: (*Trau un dossier d'una de les carteres*) Hi ha una cosa que encara no t'he contat sobre els nostres inversors... no són un grup saudí.

Enric: I qui té tants diners com per salvar el València?

Vicent: No es tracta de salvar el València. Salvarem el món. Evitarem una guerra mundial.

Enric: Explica't (*tots dos deixen les copes de conyac sobre la taula i s'acosten al primer pla com cercant major intimitat per poder parlar sense por de ser escoltats*). Ara m'estic perdent.

Vicent: Fa unes setmanes, prenent copes amb gent important, gent important de veritat, gent que sols pots conéixer ací a Brussel·les, vaig pensar en una mena d'encontre entre empresaris russos i ucraïnesos per afavorir un clima de distensió entre les dos parts enfrontades... per començar converses de pau serioses.

Enric: Però els governs s'oposen a les converses de pau!

Vicent: És una iniciativa d'home de negocis, no de polítics. Necessitaven una mena de projecte popular, amb bona premsa, lluny de l'escenari de la guerra i jo vaig proposar la creació d'una mena de consorci dirigit per ninots del nostre partit, però amb capital rus i ucraïnés, que salvés el València.

Enric: (*Atemorit*) Collons, estem fent negocis amb oligarques.

Vicent: Doncs, sí. Nosaltres rescatarem el València amb els seus diners, els ajudarem a esquivar les sancions econòmiques i propiciarem una major col·laboració entre els empresaris dels dos països que pot acabar canviant el transcurs de la guerra.

Enric: Açò és un joc perillós, que aquests et liquiden si la cagues.

Vicent: Ah, i al nostre partit no mor ningú. Sols et suïcides quan un tribunal et crida a declarar.

Enric: Però ells fan més por que nosaltres.

Vicent: Perquè són alts, calbs, porten tatuatges; però nosaltres... nosaltres portem gomina! I no ens tremola el pols quan hem d'espentar un vellet davant de l'autobús.

Enric: Jo no faig por a ningú.

Vicent: Però no ets una bona persona i jo encara sóc pitjor. El que passa és que som llatins, no som tan freds... per això preferim el diàleg a la violència... però, en el fons, som igualets: ens agraden els puros grans i les dones guapes.

Enric: Sí, sí... però aquest és un tema seriós. No podem pifiar-la.

Vicent: (*Mentre trau dos caliquenyos de l'americana*) Tu necessites un bon caliquenyo per prendre forces.

Enric: Estic deixant el tabac.

Vicent: (*Mentre l'encén i el posa a la boca del seu amic*) Açò no és tabac, és tradició. Tira-li fort.

Enric: (*Asserenant-se*) Bé, i com d'avançat està tot?

Vicent: Molt treballat. (*Tornen cap a la taula i pren el dossier*) La llista d'inversors és nombrosa i han avançat cinc milions d'euros per garantir l'operació. Ja estan ingressats al meu compte segur de Suïssa i és el nostre pressupost per eliminar tota resistència a la compra del club i generar un moviment de protesta contra l'actual propietari.

Enric: Això ja està fet.

Vicent: Sí, però també hem d'evitar qualsevol sospita. Sobre el paper, serà 100% valencià, promogut per empresaris amics nostres. Serà l'inici de la nostra campanya per a les autonòmiques, perquè nosaltres donarem suport total a la iniciativa, però els nostres rivals quedaran atrapats en el foc creuat i no es mullaran.

Enric: I tot el capital bé de fora...?

Vicent: Sí, al dossier hi ha un llistat amb tots els inversors, les empreses pantalla, les quantitats que aporten i el percentatge de participacions que els corresponen, però el dossier està escrit en un codi secret i no el pots llegir.

Enric: Però qui mana en aquesta operació? Davant de qui hem de respondre si fracassem?

Vicent: No et puc dir qui és, perquè és un peix gros de veritat, de primera divisió; però et puc escriure el seu nom en clau (*Apropa una pissarra mòbil i hi escriu: Абра)*.

Enric: (*Mentre pren el dossier per llegir-lo*) *Абра*? Açò no està en clau, està en ciríl·lic!

Vicent: En ciriquè? Siri? El robot de Google?

Enric: Ciríl·lic, l'alfabet rus!

Vicent: Pots llegir això?

Enric: No del tot (*s'apropa a la pissarra*), però sé que en ciríl·lic la lletra que sembla una sigma minúscula "*б*" és la nostra "b" i la seua "p" és la nostra "r". (*Mentre escriu a la pissarra*) Per tant, tindríem que el nom en clau és... (*Escriu: Abra*). Collons!

Vicent: Ja t'he dit que era un peix gros.

Enric: Ara va de bó.

Vicent: I ho farem de categoria. Si fins i tot pots llegir rus. El pots parlar?

Enric: No, no... que no puc llegir rus, que sols conec l'alfabet.

Vicent: Però si ja ho tens quasi... dedica-li unes hores més i podràs parlar-lo. La veritat és que el partit feu molt bé enviant-te a Brussel·les, este sí que és el teu lloc. Parles bé l'anglés, el francés, una mica d'alemany, et defenses en eixa cosa rara del flamenc...

Enric: Però en els últims llocs de la llista em posaren, quasi ni entre.

Vicent: Que jo vaig fer pressió perquè anares de número dos. Vaig explicar que sempre hem fet un equip increïble, que amb la teua intel·ligència i el meu do de gents són imparables, però dos valencians tan amunt a les llistes no podia ser... amb tot el que ha fet València pel partit!

Enric: Són uns desagraïts, uns mal pagadors...

Vicent: Exacte, per això aquest pla és el pla del *Valencian Power*. Posarem València de nou al mapa, ens farem amb tot el partit i per fi serà dirigit per valencians, perquè aquest és un partit de poder, del poble i de pu...

Enric: I de puros!

Vicent: Ben dit! Brindem! (*Tornen a agafar les copes de conyac*) Brindem per... Julio Iglesias!

Enric: Què!?

Vicent: És la meua inspiració. El primer cop que el portàrem a cantar, quan em va vore, em va dir: *¡Uah! Tú eres casi tan guapo como yo, tenemos la misma nariz*. I eixe dia vaig saber que em menjaria el món... vaig tindre una erecció de pensar que era tan guapo com Julio Iglesias.

Enric: Em fas un discurs sobre la importància de València i vols que brindem per Julio Iglesias. Podem brindar per Nino Bravo, Camilo Sesto... però no, per Iglesias.

Vicent: Tampoc te passes de valencianista. Julio Iglesias és universal i per això és de tots els valencians. Què vols? Què brindem per l'Ovidi Monleón eixe? Per artistes provincians de segona regional?

Enric: Nino Bravo artista de segona! Nino Bravo! (*Deixa la copa enfadat i s'allunya*) I Camilo Sesto de segona... Sesto sí que és universal, que feia de Jesucrist.

Vicent: (*Deixa la copa i recapacitant*) Perdona... tens raó. No volia ofendre't. M'havia oblidat que eres d'Aielo de Malferit...

Enric: Cosí segon, Nino Bravo era cosí segon de mon pare...

Vicent: Ho sé, ho sé... tots érem cosins segons de Nino Bravo. Als meus braços, germà. (*S'abracen*) Ens hem de calmar, estem tensos i en res arribarà el periodista dels collons, el Pere Mataplanes, i ho hem de fer tot de categoria. Ens l'hem de guanyar com siga.

Enric: Sí, sí... Hem tingut èxit en situacions pitjors... (*Fa un silenci*) Recordes abans de les primeres eleccions europees?

Vicent: Imma la ballarina...

Enric: Sí, que no pogué suportar que te n'anares i la deixares...

Vicent: (*Melancòlic, pren les copes, les reparteix i amb el seu amic es dirigeix cap a una de les finestres del fons de l'escenari*) La dona més atractiva que he conegut mai. La vaig estimar de veritat. No era sols una aventura.

Enric: Fou una tragèdia...

Vicent: Sí, aquella finestra... no podíem saber que intentaria volar...

Enric: No, era impossible impedir-ho, però no trobaren cap connexió amb tu. Cap prova, cap indici...

Vicent: Just abans de les eleccions, haguera estat la meua fi...

Enric: La nostra fi...

Vicent: Pel vol d'Imma! (*Fan el gest de brindar, un d'ells es recolza sobre la cadira de rodes, perd una mica l'equilibri i la fa girar caient el cos de Maria a terra. Els dos criden aterrits i tiren les copes de conyac al terra de la por)* Per l'amor de Déu, és Maria!

Enric: (*Ràpidament li pren el pols*) Està morta!

Vicent: Merda, merda... i Mataplanes no tardarà en arribar.

Enric: Què fem? Truquem a la policia?

Vicent: Estàs boig? No tinc ganes d'explicar que he trobat el cos de la meua assistent personal el dia que portava tres-cents mil euros a sobre provinents de la màfia russa per trampejar sancions internacionals.

Enric: Podem inventar-nos alguna història convincent... no és necessari que facen tantes preguntes.

Vicent: Clar, cada dia les jovenetes es moren al despatx del seu cap, això passa cada dia, no?

Enric: Açò és Brussel·les, hi ha tants assistents personals que, per simple estadística, algun s'ha de morir a ta casa.

S'escolta un timbre. Tots dos es queden aterrits mirant-se sense saber què fer. Es torna a escoltar un timbre i a l'instant el mòbil de Vicent comença a sonar amb una melodia d'alguna cançò de Julio Iglesias.

Vicent: (*Contestant el telèfon*) Pere, com estàs? Sí, sí... l'adreça és correcta *(pronunciant mal en francés*) Xaussée de la Lupe... ara vaig a obrir-te. (*Penja*) Ràpid, amaga-ho tot.

Enric: On?

Vicent es dirigeix corrent cap a la biblioteca a la dreta de l'escenari, trau un llibre voluminós i un mecanisme s'activa. La biblioteca comença a girar i al darrere hi ha un llit decorat com si fos d'un petit motel per a encontres sexuals. Hi ha miralls, llums de color i mentre es va desplaçant la biblioteca una música, teòricament sensual, se sent cada vegada més fort.

Vicent: Deixa-la ací i tanca-ho de nou. Després vorem què fem.

Vicent surt d'escena per l'esquerra. Enric deixa les copes buides sobre la taula, gira la pissarra mòbil per amagar el que hi ha escrit, es carrega al muscle a Maria i agafa dues carteres. S'adona que no pot agafar la tercera i utilitza una de les mans de Maria per prendre-la. Ell li tanca la mà amb la cartera, i carrega la xica al muscle mentre porta les altres. Deixa Maria al llit i a terra les tres carteres. Tanca la biblioteca, però s'adona que el llibre que activa el mecanisme està a la taula. Va agafar el llibre, però la biblioteca torna a activar-se i, en eixe moment, escolta passes. Manualment, tanca la biblioteca i es recolza als estants per impedir que s'òbriga de nou el compartiment. Entren en escena Vicent i Pere.

Pere: (*Assecant-se i deixant el seu paraigua en el paraigüer*) Quin dia! Quan he arribat aquest matí feia un sol esplèndid i calor, després núvol i vent i ara pluja.

Vicent: Sí, viure a Brussel·les és com menjar pizza cada dia. Una pizza quatre estacions.

Pere: Bé, viure a València és com menjar arròs caldós tots els dies, perquè sempre estàs suat. (*Dirigint-se a Enric per donar-li la mà*) Quant de temps, Enric! Et va bé la vida per Brussel·les?

Enric: (*Li dona la mà sense deixar de recolzar-se a la biblioteca*) La vida?

Pere: Clar, home, no serà la mort?

Vicent: (*Espantat*) La mort de qui? Què insinues?

Pere: No, no... vull dir que si a Enric tot li va tan bé a Brussel·les com a tu Vicent, que eres vicepresident del Parlament Europeu, vicesecretari de la comissió responsable de les sancions a Rússia i futur vicepresident del partit si les meues fonts no m'enganyen.

Vicent: Sí, sí... ací no soc Vicent, soc *Vice* per a tots i per a tot.

Pere: Quina falsa modèstia. Això no és propi de tu. (*Vicent i Pere es dirigeixen cap a la taula, però Enric continua recolzant-se a la biblioteca*) Enric, tens por que la biblioteca caiga? No sembla comprada a Ikea.

Enric: (*Assenyalant-li el llibre amb la mirada a Vicent*) Eh... perdoneu. És que tinc una mica de mal d'esquena i m'estic estirant. Són uns exercicis que m'ha aconsellat el fisioterapeuta.

Vicent: No li faces massa cas. A vegades li entren unes rampes molt fortes i comença a fer estos exercicis, però no és res seriós. Dis-me, què tal el dia? Has tingut una agenda carregada?

Pere: La veritat és que sí, però tot al matí. Quan vinc, torne el mateix dia a la nit; però esta vegada sols hi havia vols al matí següent. Per això t'he acceptat la invitació... una invitació que, si haig de ser-te sincer, m'ha sorprés una mica.

Vicent: Per què? Què té d'estrany que dos vells amics del món polític queden per vore's si es troben a la mateixa ciutat?

Pere: Sempre he pensat que aquell article de comiat que vos vaig dedicar quan vos enviaren al Parlament Europeu vos havia molestat molt... (*Intenta recordar-se*) Com era el títol? Ah, sí, *El Guapet de València*, començava amb... Vicent Vergés, cap de llista al Parlament Europeu...

Enric: (*Continua*) És el cavaller d'enlluernadora armadura, l'espurna de la victòria. Ell és el Julio Iglesias del partit, però si fem un cop d'ull, descobrirem que té el talent de Bertín Osborne.

Pere: Vaig ser molt cruel, Vicent. Hauria sigut més just comparar-te amb Raphael. I sobre tu, Enric, vaig escriure... Enric Ferrer, Enric....

Enric: (*Amb veu d'enuig*) Infatigable escuder que podria treballar per a qualsevol partit.

Vicent: Home, aquestes coses són normals al joc polític. Ja saps, mai és personal... els insults, les amenaces, els xantatges, els suborns, els assassinats... res és personal. Tot és política.

Pere: (*Rient-se*) Els assassinats? La veritat és que tenia por de vindre per si m'enverinàveu i amagàveu el meu cos a un armari.

Enric: (*Per a si mateix*) Ara anem una mica mal d'espai.

Vicent: (*Sorprés*) Per què hauríem de matar-te?

Pere: (*Descol·locat*) És una broma... però, bé, soc afí als vostres enemics polítics.

Vicent: Enemics! Quina paraula més lletja. Rivals en tot cas. Jo encara diria més: professionals del ball, perquè en política mai no saps amb qui et tocarà fer equip i sempre has de saber jugar amb la cama esquerra o la dreta. Estar obert a totes les possibilitats...

Pere: M'estàs fent una oferta?

Vicent: (*Nerviós*) No, no... bé, t'estic oferint una copa de conyac.

Vicent prepara les dues copes. Pere es fixa en el llibre voluminós sobre la taula i el pren amb entusiasme.

Pere: L'edició de *El Virgo de la Vicenteta* de l'Editorial Prometo amb il·lustracions eròtiques de José Segrelles. Pensava que aquest llibre era un mite!

Vicent: (*Interromp la preparació de les copes*) No, no... és un regal que em feren. Els dibuixets estan molt bé, molt interessants...

Enric: Fou una edició limitada que Sempere i Blasco Ibáñez feren per als seus amics. Eren cinquanta volums, encara en queden uns quants, malgrat que, per culpa de la guerra, es destruïren molts exemplars per immorals. (*Fent gestos a Vicent perquè entenga que necessita el llibre per tancar el mecanisme*) M'agradaria fer-li una ullada, perquè, Vicent, és un llibre que mai em deixes fullejar i voldria vore si em puc fer amb algun volum. Em seria molt útil per passar pàgina amb alguns problemes pendents que tinc per tancar.

Pere: (*Vicent es dirigeix cap a ell per prendre-li el llibre, però Pere s'asseu al canapé de l'esquerra de l'escenari capficat a la lectura*) Un moment... quina cosa més fascinant. El meu iaio estava entre els amics de Blasco i mon pare m'havia parlat d'aquest llibre... si fora possible tindre un exemplar.

Vicent: (*Desorientat i sorprés*) Eh, bé, si tant t'agrada... com som amics i els amics s'ajuden, te'l pots quedar.

Enric: (*Intentant fer-li comprendre a Vicent que necessita el llibre desesperadament*) El llibre eixe és... és un incunable. Val molt. És un regal d'eixos que amb els temps de la nova política fa lleig de fer o rebre. No és un clauer de pell.

Vicent es gira molest cap Enric, però entén finalment que la prioritat és tancar el mecanisme d'obertura de la biblioteca.

Vicent: Ja sé què farem. (*Pren la nota de suïcidi que Maria havia deixat sobre la taula i se la dona a Pere*) M'escrius ací una direcció postal on enviar-te el llibre i el teu pressupost per comprar-te una còpia. Preguntaré als amics que em regalaren el llibre...

Enric: (*Per a ell mateix*) Te'l vaig regalar jo.

Vicent: I si trobem un exemplar a eixe preu, te'l compre, te l'envie i ja m'ho pagaràs. Et sembla bé?

Pere: És un gran favor. (*Es disposa a escriure a la nota*) L'altra cara del full està escrita.

Vicent: No et preocupes. No és important. Notes per a un discurs. (*Pere escriu en la nota de suïcidi, Vicent la introdueix al llibre i, finalment, se'l dona a Enric que pot tancar el mecanisme de la biblioteca*) La veritat, no sé per què prenc notes per als discursos. No dic res i ningú m'escolta.

Pere: De nou la falsa modèstia. No et reconec, Vicent.

Enric: A mi també em passa. Hi ha dies que ni el salude pel carrer. (*Després de col·locar el llibre*) Per fi se n'ha anat el dolor d'esquena! Ja estic millor.

Vicent: Bé, seria qüestió de fer marxa. (*Cerca les carteres, però no les troba. Mira a l'Enric que assenyala la biblioteca i s'adonen que han d'obrir-la per a traure-les*) Tenim un encontre amb joves emprenedors valencians que volen mostrar-te com treballen per aconseguir finançament europeu per a les *start ups* valencianes... És un còctel que he organitzat amb personalitats de primer nivell...

Pere: Serà un acte amb molta gent?

Vicent: Sí, sí... i la majoria molt jovenets. Serem els vells, però sempre poden aprendre alguna cosa de nosaltres.

Pere: Vicent, ja sé com funcionen aquestes coses. Els joves emprenedors seran càrrecs de les vostres joventuts i tots parlaran meravelles de tu.

Vicent: Bé, al partit també tenim emprenedors...

Pere: I les suposades personalitats seran amics teus de la comissió que s'apunten per beure i menjar de franc, perquè tot açò ho pagarà Europa.

Vicent: És un acte mig institucional, és normal carregar-ho al pressupost públic.

Pere: Davant meu, tothom farà com que treballa i decideixen coses importants, però mai no fan un brot, més enllà de fer contactes amb gent important, beure i lligar.

Vicent: Bé, sí, has descrit en termes generals la intensa activitat política de Brussel·les.

Pere: Vols parlar amb mi d'alguna cosa molt greu o fer-me una proposta que no em pots fer a València. Podem deixar-nos de romanços i anar per feina.

Vicent: Ets un home massa intel·ligent, em sorprèn que no sigues dels nostres. (*Pren del braç a Pere i el porta a la finestra a l'esquerra de l'escenari. Enric intenta obrir la biblioteca sense activar el mecanisme del tot per traure les carteres. Lluita amb la biblioteca per impedir que s'òbriga massa i s'active la música*) Mira per aquesta finestra, perquè has d'imaginar el futur de València.

Pere: Veig un cel molt fosc.

Vicent: Quin és el principal problema dels valencians? Què ens angoixa? Què impedeix dormir a la societat?

Pere: Parles dels valencians de València ciutat o dels valencians de les tres províncies?

Vicent: Eh... principalment dels de la ciutat... bé, no, de tots...

Pere: Evidentment, l'atur, com a tota Espanya. Altres problemes greus són l'elevadíssim fracàs escolar, la insuficient dotació de personal sanitari, la desindustrialització del sector productiu, la competència deslleial que pateixen les exportacions citrícoles... encara que no preocupa tant a la població, darrere de tot açò tenim també el problema de l'infrafinançament i el model fiscal...

Vicent: Sí, sí... tot això està molt bé, però jo em referisc a la gent normal, a la gent del carrer: quina és la principal tragèdia que pateix la població? Que fereix el seu orgull? Eixe malestar que porten anys dintre? Eixa vergonya que els pesa i fa que tots estiguen tan tristos i malhumorats quan van a la feina cada dia?

Pere: L'horrible servei de RENFE?

Vicent: L'estadi del València sense acabar, collons. Mira a l'infinit i imagina't l'estadi finalitzat, perquè, per fi, anem a reprendre les obres i el tindrem enllestit en un temps rècord. Estic cuinant una operació que salvarà el València, l'alliberarà dels actuals propietaris i tornarà el club a la societat valenciana, als valencians. Als de la ciutat de València, però també a la resta de valencians que siguen del València.

Enric ha aconseguit traure les tres carteres sense fer massa soroll. En agafar el llibre per activar el mecanisme, la nota de suïcidi ha caigut a terra; però ningú se n'ha adonat.

Pere: (*Tornen cap a la taula*) Espera, açò m'ho has d'explicar mot bé... d'on ixen els diners?

Vicent: Un consorci d'empresaris valencians. Porte mesos parlant i convencent-los per fer un pas endavant... i els he promés que anem a guanyar les eleccions i quan estiguem a la Generalitat els farem la vida més fàcil, no més difícil.

Pere: Els consorcis d'empresaris valencians són els pares. Fa anys que escoltem històries sobre consorcis d'empresaris valencians que salvaran això i allò; però tot se'n va a la merda. No m'ho crec.

Vicent: M'ha costat molt, però posaran els diners. Sols si guanyem les eleccions. No faran cap moviment per ser sabotejats per l'administració.

Pere: Saps perfectament que els principals problemes venen d'Europa, no dels polítics valencians.

Vicent: Per això jo soc tan important en tot açò. Els he promés que en Europa tampoc posaran problemes.

Pere: Això és veritat?

Vicent: Sí, encara que em coste la carrera política. Ho tinc tot molt ben estudiat.

Pere: Així i tot... són els saudís els qui posen el capital, no? Has organitzat una pantalla per fons saudís, no?

Vicent: No.

Pere: Al nostre periòdic, malgrat que tindríem milers de lectors encantats amb aquesta notícia, no podem donar-li un angle positiu si els diners venen dels saudís. És un país massa lleig.

Vicent: Els diners no venen de res lleig. Venen del treball i de l'esforç d'empresaris valencians. És un projecte il·lusionant en uns temps molt foscos.

Pere: Puc vore les memòries econòmiques? Alguna llista de noms amb participacions i capitals?

Vicent: Encara, no. Però més endavant ho tindràs tot. Sols et demane una crítica constructiva de la teua part i del teu periòdic.
Pere: Em dones molt poc. Hauré de ser inquisitiu. És la meua feina.

Vicent: (*Posant sobre la taula de cop una cartera*) Et puc donar molt.

Pere: (*Fredament, obri la cartera i fa un cop d'ull*) Deuen ser uns cent mil euros. Ja fa molts anys intentàreu comprar-nos amb el doble d'aquesta quantitat i no acceptàrem. Ara oferiu la meitat i sense tindre en compte la inflació.

Vicent: (*Enric i Vicent amb contundència posen sobre la taula les altres dues carteres*) Oferim el triple. I la inflació no ha sigut del 50%.

Pere: (*Estudia fredament la quantitat de les tres carteres i comença a posar tots els diners sols en una cartera*) Vaig començar la meua carrera periodística a la secció d'esports i tinc el València C. F. al cor. (*Pausa. Recita*) Tots a una veu, germans, farem del club un equip de primera (*Mentre Pere canta, Enric recull les carteres i troba la nota del suïcidi i la llig. Vicent prepara unes copes per brindar*) Ple de coratge, continuarem sempre esforçant-nos per a triomfar i los glòries arribaran...

Vicent: Noves glòries que a Espanya ofrenarem, mentre brindem fruites daurades i flameja en l'aire nostra Senyera... (*Enric S'adona que el conyac està enverinat just quan pensen brindar)* Amunt València, visca el València, és el millor!

Enric: (*Cridant*) No, no, no... quina cosa més lletja. Si esteu fent política pel futur del València, heu de brindar amb una cosa valenciana. Espereu, que ací en el minibar tenim una mistela magnífica que fa anys que promocionem a Brussel·les i és tot un èxit. (*Retira els conyacs i serveix les misteles*) Tenim molta mala premsa perquè diuen que ací no defensem els interessos dels valencians; però no és cert. Vicent no s'ha enrecordat, però a tots els actes del partit els brindis són amb mistela per imposició seua.

Pere: (*Una mica estorat*) Ara menjarem també taronges?

Enric: Clar que sí, home. (*Trau d'un armariet un sac de taronges*) Sempre tenim taronges per a quan bé una visita al despatx. Ací treballem molt per l'economia valenciana i els seus exportadors. Sempre defensant els seus interessos, sempre fent promoció.

Pere: Era una broma, Enric. Ningú acompanya una mistela amb una taronja. En tot cas, amb un dolç com els torrons.

Enric: Torrons! (*Trau unes caixes de torrons*) També regalem torrons... totes les varietats: de Xixona, d'Alacant, de iema cremada...

Vicent: (*A Enric*) Millor no continues o es posa a cuinar una paella.

Pere: (*Encara sorprés*) És bo saber-ho.

Enric: Brindem pel futur de València!

Tots brinden. Enric li dona tots els productes a Pere i espentant-lo amb Vicent els va traient d'escena.

Enric: Aquests regals sí que te'ls pots quedar. Estan dintre dels paràmetres de la nova política. Com un clauer de pell. Bon viatge...

Tots dos surten d'escena. Enric, esgotat, es deixa caure al canapé amb la nota de suïcidi a la mà. Vicent torna ràpidament enrabiat.

Vicent: Es pot saber què et passa? Quasi ho fastidies tot quan, de miracle, ens ha eixit bé.

Enric: (*Passant-li la nota de suïcidi*) S'ha suïcidat i el conyac està enverinat. Quasi morim nosaltres també.

Vicent: Què?

Enric: I està embarassada... estava... és un cadàver embarassat.

Vicent: (*Mentre llig la nota*) Merda, segur que és meu, esta no es veia amb ningú més.

Enric: No t'havia comentat res?

Vicent: Primera notícia.

Enric: Tenia moltes amigues? Creus que s'ho haurà contat a algú?

Vicent: Ací estava molt sola, però ni idea... imagine que a la família no li haurà dit res de la nostra aventura.

Enric: Vaig a pel seu mòbil, espere que no tinga clau d'accés.

Vicent: (*Mentre Enric activa el mecanisme de la biblioteca i registra el cos de Maria per trobar el mòbil*) Si ningú sap res, ens hauríem de desfer del cos. No sé ni a on, ni com, perquè mai he fet aquestes coses a Brussel·les... però imagine que a Anvers tindran una cosa semblant a la Marina Sud del port de València.

Enric: Estàs boig? Encara no hem comés cap delicte. Ara per ara, les conseqüències de tot açò sols són polítiques. Si comencem a empastifar-ho més, sí que pagarem de veritat.

Vicent: Però seria un escàndol que cridaria massa l'atenció. Seria impossible portar endavant l'altre projecte, els russos s'enfadarien molt.

Enric: Si et deté la policia belga per intentar desfer-te d'un cos, sí que s'enfadaran. El suïcidi pot ser perquè se sentia molt sola, perquè rebutjares les seues insinuacions, perquè un altre xic li ha trencat el cor...

Vicent: I el pare del xiquet? L'Esperit Sant? Sí ha vingut ací a morir-se és per assenyalar-me a mi.

Enric: (*Ha trobat el mòbil i comença a llegir-lo*) No té clau d'accés. A la missatgeria no veig res. Vos enviàveu missatges d'amor?

Vicent: No, home, no soc un aficionat. Que avui dia qualsevol becària et fa captures de pantalla i després et demana que la faces presentadora a la tele. Tot de viva veu quan ens veiem; però la ignorava la major part del temps.

Enric: Hi haurà autòpsia, però no sé si faran prova de paternitat a la criatura. Si no s'haguera mort ací...

Vicent: Movem el cos?

Enric: (*Continua llegint el mòbil*) Això la policia ho descobrirà sense massa problemes i encara alçarà més les sospites. Llavors sí que pensaran que es tracta d'un assassinat i no d'un suïcidi. No podem moure-la sense incriminar-nos més.

Vicent: (*Mirant per la finestra*) Encara és de dia, no serà fàcil anar amunt i avall amb una morta sense cridar l'atenció.

Enric: Hem d'inventar una història per explicar per què ha decidit matar-se al teu despatx que no afecte a la teua reputació.

Vicent: No, si la meua reputació és el problema...

Enric: Tenia claus del despatx?

Vicent: Sí, clar.

Enric: I la resta d'assessors?

Vicent: Les de confiança.

Enric: No n'hi ha de "els de confiança"?

Vicent: Un... eixe idiota que és molt treballador i vol fer mèrits per impressionar-me.

Enric: (*Deixa de llegir el mòbil*) Fotuts... ací parla amb una amiga d'un amant de la feina...

Vicent: Per favor, que no diga el meu nom...

Enric: No, no diu el teu nom, diu el teu cognom: Vergés.

Vicent: Amb be alta o ve baixa?

Enric: He dit (*Marcant molt fort la V*) Vergés.

Vicent: Merda, soc jo. Com puc tindre tanta mala sort? Com s'ha pogut enamorar de mi si soc un idiota?

Enric: (*Per a ell*) Li passa fins als més intel·ligents.

Vicent: Damunt el meu fill estava mig penjat per Maria... venia a vorem a la feina, cosa que mai havia fet, per coincidir amb ella...

Enric: El teu fill? Eren amics?

Vicent: No massa... com és tan tímid, el molt borinot no podia moure fitxa, no podia intentar seduir-la i alliberar-me d'aquesta desgràcia!

Enric: Estàs segur que no parlaven?

Vicent: Si jo volia que s'enrotllaren... vaig començar a quedar amb Maria per presentar-li el meu fill i que coincidiren més... de fet, dos o tres vegades anàrem als restaurants els tres, però deixà de vindre... i com jo soc un home, doncs al final un home és un home, i vaig acabar embolicant-me jo amb ella, però jo no volia, t'ho promet que em gitava amb ella per obligació, per no ser descortés.

Enric: I hi ha constància documental de tot açò perquè ho has carregat al partit, no?

Vicent: Clar, trobades de feina. Ella sempre m'ha motivat a treballar més i més dur.

Enric: (*Pausa*) Als motels, t'ha vist algú amb Maria?

Vicent: No, no, agafavem l'ascensor que els connecta amb el Parlament Europeu... sempre hi ha cua, però agafes el teu torn, esperes a un reservat i puges quan et toca sense vore ningú. Tot és molt discret.

Enric: Per tant, hi ha gent que ha vist a Maria amb el teu fill i ningú vos ha vist en una de les teues aventures?

Vicent: Clar que no, a mi sols m'agrada que em vegen amb les amants guapes.

Enric: Doncs als missatges sols apareix el teu primer cognom i no hi ha més informació personal. No es pot saber si es tracta del teu fill o de tu.

Silenci. Es miren.

Vicent: Li ho podem encolomar a Francesc?

Enric: (*Cercant al mòbil*) Aquest és el compte del teu fill, no?

Vicent: La foto de l'estàtua de Lluís Vives de Bruges... sí, és el seu compte.

Enric: El teu fill li enviava molts missatges... (*Pausa*) Als motels pagaves amb la targeta del partit sense firmar cap paper?

Vicent: Sí, les habitacions tenen al pom de la porta un lector de targetes, et carreguen una nit per desbloquejar-la i, per cada cinc nits, tens una gratis.

Enric: Per tant, el teu fill podria haver-te pres la targeta per a les seues aventures...

Vicent: Però si Francesc recicla el fil dental! No travessaria ni un semàfor en roig.

Enric: El teu fill té una doble vida: davant de tots pareix que té la sang d'orxata, però en el fons és un bandarra... però com començares a vore uns moviments sospitosos a la teua targeta... la bloquejares... llavors, el teu fill decidí trobar-se amb la seua amant al despatx de son pare perquè sabia que tu no hi eres...

Vicent: Això el meu fill sols ho faria borratxo, però més borratxo que els de les festes de la Magdalena.

Enric: Doncs l'emborratxarem, perquè al matí següent es despertarà al costat del cadàver de Maria... sense enrecordar-se de res. Desesperat, et trucarà i tu avisaràs a la policia.

Vicent: (*Assenyalant la botella de conyac)* La policia trobarà el verí i pensaran que han intentat assassinar-me... i als russos els direm que són els serveis secrets ucraïnesos, però que no tenim por i continuem amb el pla, perquè som socis de confiança.

Enric: I quan la policia faça l'autòpsia, pensaran que Francesc és el pare...

Vicent: Tot açò serà molta publicitat per a mi, però sabré utilitzar-la en el nostre favor, perquè, com va dir Julio Iglesias, en esta vida l'important no és que parlen bé o mal de tu... l'important és que parlen.

Enric: Això ho va dir Nin... Bé, deixem-ho estar. (*Fa unes passes i pren la botella de conyac*) El problema és com l'emborratxem fins al coma etílic i el posem al llit. El teu fill beu?

Vicent: No beu, no fuma, no folla. Ha decidit no paréixer-se a mi en res.

Enric: Aquesta nit tot això ha de canviar...

Vicent: Tenim el mòbil de Maria. Si li escrivim fent-nos passar per ella, vindrà com un llamp.

Enric: El problema és com el deixem doblat sense que ens veja, no ens ha de poder relacionar amb esta nit.

Vicent: Mhm... Necessitem una xica que el deixe grogui amb l'alcohol. Després, nosaltres el recollim i el fiquem al llit amb Maria i tot el problema resolt.

Enric: Una xica? Contractem una professional per seduir el teu fill?

Vicent: Tinc la candidata perfecta per fer-li perdre el cap. És de confiança i molt ambiciosa, segur que ens ajudarà. (*Pausa*) Guardem la llista i el verí i anem per feina.

Guarden en cada una de les carteres la llista i la botella de conyac. Deixen les dues carteres als peus del llit, tapen Maria amb els llençols i tanquen el mecanisme. Surten d'escena, la llum baixa breument d'intensitat i torna a la normalitat en segons. Sense fer-se fosc. Una de les finestres s'obre suaument i entra en escena Pere amb la cartera plena de diners a la mà.

Pere: Pareix que estos han marxat de veres i no tornaran. Ara és segur entrar i investigar. (*Comença a escorcollar el despatx*) Em molesta d'estos polítics que no entenen que jo soc un periodista de principis... hi ha gent que es pensa que els periodistes no tenim principis; però jo, per principis, sols em deixe subornar pel meu partit... i quan accepte el suborn d'un altre partit, és perquè ara és el meu partit i, per tant, jo sols em deixe subornar pel meu partit. (*Mostra la cartera i la deixa darrere de la taula fora de la vista del públic*) 300.000 euros són molts diners, pensaran molts, però aquests diners s'han de repartir entre els companys, perquè es tracta d'anar persuadint a tota la redacció de fer un gir a la línia editorial... és molta feina. I significa perdre els diners que reps de l'altre partit... (*Pausa*) La gent no entén que corrompre's és molta feina. S'ha de treballar molt per ser un bon corrupte. Hi ha una gran incomprensió sobre aquestes coses. Són càlculs i càlculs... per exemple, ací hi ha gat amagat. El capital ve de fora i no ha de ser una cosa molt presentable si no ho volen explicar. Esta història és una gran notícia. Publicar-ho és l'obligació d'un bon periodista; però no puc publicar sospites. Si trobe alguna prova, un bon material, podré decidir què haig de fer: publicar la veritat o mirar cap a un altre lloc; però necessite saber què m'estic perdent abans de decidir.

Finalment, troba la pissarra. La gira i veu el text escrit. Es queda pensatiu.

Pere: Aspa... abra... És una clau? Una empresa? (*Trau el mòbil i cerca en internet*) No hi ha res. Els cognoms d'algun europarlamentari? Tampoc apareix res. El mot de pas d'un compte secret? Hi ha quatre "a", hi ha quatre consonants... és quasi cap-i-cua... pot ser el codi de geolocalització d'una reunió secreta? Una data? Cada lletra és un número segons el seu ordre a l'alfabet, llavors tindríem que els números serien 120171 i 12191... merda, però això seria en l'alfabet castellà, en valencià l'ordre canviaria... quines lletres té el valencià que no té el castellà... la ce trencada, on va la ce trencada? Anirà darrere de la ce, està trencada, és normal anar darrere... i la essa doble... la essa doble es considera lletra separada o es compta com a essa? Collons, la ela geminada és una lletra a l'alfabet? Però de què parle? Estos hauran utilitzat l'alfabet espanyol, si no saben escriure en valencià... però, espera, si el capital ve de fora, és una operació internacional, serà l'alfabet en

anglés, és clar! (*Fa una fotografia a la pissarra*) Millor fer una foto i intentar solucionar tot açò després. (*Més relaxat*) I hi ha gent que es pensa que no fem investigació... el periodistes espanyols sols publiquem informacions interessades a partir de filtracions, diuen... i bé, és cert, treballem així, perquè investigar és molta feina. El problema d'investigar és que no saps què busques, ni on està, ni com pots trobar-ho, per això investigues, clar. La filtració és més fàcil. Els sumaris judicials no te'ls dona un senyor amb gavardina, barret i ulleres de sol a un garatge públic. Te'ls envien per *Uber*. *Uber Leaks*, funciona de meravella, t'arriba tot abans que als advocats. Entre això i investigar, ja em contaràs. Però passa el de sempre, la gent sols coneix el món per les pel·lícules. Es pensen que investigar és obrir un calaix i descobrir un dossier secret, que darrere de les dianes (*Assenyala la diana que hi ha al despatx*) hi ha una caixa forta o que darrere de les biblioteques hi ha un passadís que s'activa al moure un llibre (*S'ha apropat a la biblioteca i es queda mirant l'edició de "El Virgo de la Vicenteta"*) Si m'emporte el llibre segur que sospitaran de mi... però com m'agrada (*L'agafa i activa el mecanisme d'obertura*) Collons! Com a les pel·lícules! (*Es posa a jugar amb la biblioteca per entendre com funciona el mecanisme*) Mal d'esquena... el llibre tanca el mecanisme. Se l'havien deixat obert i amagaven alguna cosa (*Obri totalment la biblioteca i es fixa en les dues carteres al primer terme sense reparar en el llit. Agafa les carteres i les deixa sobre la taula central, obri una i trau la botella de conyac, obri l'altra i descobreix el dossier*) Bingo! Hem de celebrar-ho. (*Es serveix una copa de conyac i torna a deixar la botella a una de les carteres. Pren el dossier i es dirigeix al canapé per llegir-lo amb tranquil·litat. Deixa la copa de conyac en la tauleta de centre*) Merda! Està en clau, no el puc llegir.

Se senten les passes de dues persones apropar-se. Pere reacciona amb celeritat prenent les dues carteres i el dossier amb ell i amagant-se darrere de la biblioteca. Com el llibre està al seu lloc, el mecanisme es tanca amb ell dintre i fora de la vista del públic. La copa de conyac ha quedat a la tauleta de centre, a l'esquerra de l'escenari, en primer terme, amagada per algun element decoratiu. Entren en escena novament Vicent i Enric. Vicent porta dues botelles de vodka a les mans i Enric una botella d'alguna llimonada tipus Sprite.

Enric: Serà suficient?

Vicent: Dos botelles de vodka tomben fins a un elefant.

Enric: Però ella també haurà de beure?

Vicent: Per ella no et preocupes, sabrà fer-ho de categoria. El meu fill no beu i tampoc li agraden massa els refrescos; però tolera aquestes llimonades sense colorants... tot ben barrejat s'ho beurà. Quan caiga mort, ella ens truca i el fiquem al llit.

Enric: D'ella ens podem fiar?

Vicent: Sí, home. I després jo la convide a un conyac. Ella es pren el conyac, deixem el seu cos al llit amb Francesc i Maria i demà el meu fill es desperta amb les mortes sense recordar res. Nosaltres som unes pobres víctimes i tot l'assumpte liquidat.

Enric: Seràs capaç de fer-ho?

Vicent: Em sabrà molt mal, perquè aquesta xicona sí que m'agrada. No és com Maria, és guapa i atractiva de veritat; però no tenim altra opció. És el més segur. (*Sona el telèfon de Vicent amb una melodia d'un tema de Julio Iglesias. Contesta. Amb un anglés horrible*) Yes... Me, me.. yes. I understand. (*Pausa*) Of course. (*Pausa*) No worries, I will be there.

Enric: Què passa?

Vicent: (*Es dirigeix cap a la diana. La mou i darrere hi ha una caixa forta que obre*) Els russos. Volen reunir-se amb nosaltres per saber com ha anat tot amb el periodista.

Enric: Que impacients!

Vicent: (*Trau un revòlver de la caixa forta*) És normal, hi ha molts diners en joc. Tin, serà millor anar preparats.

Enric: Però què em dones? Jo no tinc ni idea d'utilitzar açò.

Vicent: Com a les pel·lícules: apuntes i prems el gallet.

Enric: Jo, espentar un vellet per les escaleres, pel partit ho faig; però un tiroteig amb mafiosos russos... per això no passe. Jo estic en contra de l'ús de la violència contra gent armada.

Vicent: No és per utilitzar-la. Són amics, però hem d'estar preparats. Anem a parlar amb gent seriosa, nosaltres també hem de paréixer seriosos.

Enric: Però si tu sempre eres molt de la broma...

Vicent: Som homes o no som homes? Segur que els russos aniran armats, doncs nosaltres també. És per mantindre les formes, per anar en pla d'igualtat. Si no sembla que nosaltres som els borinots i ells els caps.

Enric: Açò ho paguen ells... manen ells.

Vicent: Guarda-la, redeu. En cas d'emergència pot ser útil.

Enric de mala gana i amb por la guarda. Toquen al timbre.

Vicent: Ja ha arribat. Millor ix per la finestra perquè no et veja. Haig d'explicar-li tot el que ha de fer.

Enric es dirigeix a sortir per la finestra quan es fixa en la pissarra. Estranyat, la torna a girar per tal que no es veja que hi ha escrit. Surt per la finestra just quan entren Vicent i Adriana, una xica atractiva que parla amb un lleuger accent eslau i porta una petita bossa de mà negra.

Vicent: Moltes gràcies per vindre, Adriana. Quina sort que estigueres lliure aquesta vesprada.

Adriana: Vicent, per tu, tot el que faça falta... però tantes presses... Què passa? Alguna cosa greu?

Vicent: No, no... tot el contrari. Recordes que quan et vaig contractar com a secretària dels dissabtes m'explicares que la teua il·lusió era fer carrera al cine?

Adriana: Sí, i tu em prometeres que m'ajudaries.

Vicent: Doncs l'oportunitat que esperàvem ha arribat. Uns amics productors comencen el rodatge d'una sèrie de ficció per a la televisió valenciana i els he convençut que tu eres l'actriu ideal. Necessiten algú de l'Est que parle valencià de categoria... perquè és una sèrie d'espies... i m'he dit: Adriana!
Adriana: No m'han de fer una prova?

Vicent: Eh... sí, te la faran... però la passaràs... eixe no és el problema.

Adriana: Quin és el problema?

Vicent: La llei Abradelo.

Adriana: La llei Abradelo?

Vicent: Sí, l'actual govern ha aprovat una llei que obliga a tots els presentadors i actors de la televisió valenciana a tindre el títol de Superior de Valencià de la Junta Qualificadora.

Adriana: Però si jo parle prou bé, que vaig viure molts anys amb els meus tios a Castelló.

Vicent: Ho sé, ho sé... però és una llei i no tindré temps de canviar-la, perquè les eleccions són l'any vinent i la producció comença ja. Has d'aprovar l'examen.

Adriana: Podré fer-ho? Parlem del nivell C2, no?

Vicent: No, és el nivell V2 amb V de valencià, no amb C de català.

Adriana: He sentit coses terribles d'eixe examen... milers i milers de funcionaris han perdut la seua feina per no aprovar-lo després de trenta anys d'estudi.

Vicent: Tenim una gran sort, el meu fill és el millor professor de català del món.

Adriana: De català? Però si tu dius sempre que català i valencià són dos idiomes distints?

Vicent: Eh... és molt complicat, Adriana. El meu fill és doctor en Filologia catalana, perquè no hi ha doctorats en filologia valenciana, però és el millor professor possible per aquesta situació.

Adriana: I quan comencem les classes?

Vicent: Ara mateix.

Adriana: Ara?

Vicent: Avui t'ha de preparar. La convocatòria de l'examen és el dissabte. Jo mateix et portaré a València a fer-lo, et quedes allí i el dilluns comences el rodatge de la sèrie.

Adriana: Que ràpid tot!

Vicent: Pensat i fet! Però, a més, has d'emborratxar al meu fill. No pot recordar esta nit.

Adriana: Com?

Vicent: El meu fill no sap res de tot açò. És una persona... és una persona... amb una ètica molt sensible. Es negarà a ajudar-te si pensa que reps algun tracte de favor... i si un dia et veu a la televisió i et reconeix, pensarà que soc jo qui t'ha aconseguit el paper per ser la meua amant.

Adriana: Però si tu i jo no ens hem gitat mai.

Vicent: (*Ofés*) Encara no! (*Pausa*) Mira, ell s'indigna molt per tot. Sempre està contra la corrupció... contra tota mena de corrupció... per a ell, solucionar els problemes dels nostres votants, és corrupció... procurar feina als militants del partit, és corrupció... ajudar els amics, corrupció... tot és corrupció: si em regalen un clauer de pell o un Porsche... també és corrupció!

Adriana: Però els amics s'han d'ajudar.

Vicent: Exactament! Però ell és molt pur. Ell és molt idealista i si sospita que ets amiga meua, s'inventarà qualsevol història per desacreditar-te a les xarxes socials.

Adriana: El teu propi fill faria això?

Vicent: Ni ho dubtes. No saps que difícil és la meua vida a casa. És més intransigent amb les meues amants que la meua dona.

Adriana: Llavors... quan el veja, que li dic?

Vicent: Mira, com tu has estudiat infermeria...

Adriana: Medicina.

Vicent: Això mateix: tu li dius que has de fer l'examen de la Junta Qualificadora perquè vols treballar a València de metge i necessites el títol. Li has demanat el favor a una amiga que teniu en comú, perquè ella t'ha parlat molt bé d'ell... i eixa amiga, que es diu Maria, li ha dit al meu fill que vinga ací.

Adriana: I l'haig d'esperar jo soleta ací?

Vicent: Ell té claus del despatx i arribarà en un no res. (*Mostra les botelles de vodka*) I mentre t'explica com fer l'examen, tu el fas beure fins que el tombes i li dius que Maria després es sumarà a la festa. Està clar?

Adriana: Sí, sí... però necessite que em prepare bé per a l'examen!

Vicent: Els pronoms febles, una vegada tingues els pronoms febles dominats, el pots fer beure, que eixa és la part més difícil de l'examen. He comprat vodka que segur que t'agrada.

Adriana: Soc romanesa, no russa.

Vicent: Però Romania era comunista, no? Tots els comunistes bevíeu vodka, no?

Adriana pensa a contestar, però en eixe moment se sent com s'obri la porta i passes que s'apropen.

Vicent: Me n'haig d'anar sense que em veja o sospitarà. Ja saps, l'has de tombar amb el vodka.

Vicent surt per la finestra. Entra Francesc, que vesteix com un vell erudit, parla amb un marcadíssim accent oriental i té moviments molt rígids. Porta una cartera exactament igual que les altres tres.

Francesc: Maria, que hi ets?

Adriana: No, no soc la Maria, soc l'Adriana.

Francesc: (*Sorprés*) On és la Maria? M'ha dit que volia veure'm al despatx del meu pare.

Adriana: Li he demanat jo que vingueres. Maria m'ha dit que eres molt bon professor de valencià.

Francesc: De català. Tècnicament, sols pots dir-li valencià al català si ets valenciana, però detecto un petit accent eslau en la teva parla i, per tant, suposo que la teva llengua materna no és el valencià.

Adriana: Soc romanesa, però vaig viure molts anys a Castelló.

Francesc: Com m'he pogut equivocar amb els accents. No tinc l'oïda tan acurada com em pensava.

Adriana: I tu com li dius a la llengua?

Francesc: Jo puc dir-li català o valencià, perquè la meva mare és catalana i el meu pare és valencià; però és més pulcre, correcte i elevat dir-li català, perquè nomenar la llengua com valencià és dialectalitzar el seu ús. El català és apte per a l'assaig, l'alta literatura i el virolai. Ans al contrari, les formes valencianes sols poden

emprar-se a les manifestacions de la baixa cultura popular com el sainet, perquè són impures i castellanitzades, expressió d'un poble corrupte i degenerat. Una estirp condemnada a viure entre rots i pets.

Adriana: (*Trista*) Llavors no em pots ajudar, perquè jo necessite passar l'examen de valencià de la Junta Qualificadora... i vull aprendre correctament les formes de la varietat valenciana.

Francesc: Podria... però quin sentit té viure i treballar a València si pots viure i treballar a Catalunya?

Adriana: Vaig viure a Castelló i hi tinc família...

Francesc: (*Amb menyspreu*) Castelló? Vols viure a Castelló? Si és Albacete amb platja.

Adriana: (*Ofesa*) Si el Parc Ribalta és preciós... i tenim mar de veritat al Grau, no com a València o Barcelona. Si no hi ha res més *bonico* al món que les festes de la Magdalena!

Francesc: Les festes de la Magdalena són (*Fa el gest de les cometes*) *boniques* perquè tots els participants estan embriagats d'alcohol; però sense l'encís de les drogues, la festa no és més que una col·lecció de rètols lluminosos de basars xinesos durant la temporada de rebaixes.

Adriana: Castelló és la terra més bonica del món!

Francesc: La ciutat més bonica és Girona, perquè té riu com les ciutats europees... però, bé, si vols aprendre català, com la unitat lingüística permet l'estudi conjunt de tota la seva diversitat dialectal, haurem de repassar totes les formes i variacions de l'oriental i l'occidental.

Adriana: (*Trista*) Però no tinc molt de temps! Haig de fer l'examen el dissabte i sols tinc... aquesta tarda o esta vesprada?

Francesc: Millor aquesta vesprada. Així estaran tots contents.

Adriana: (*Sensual*) Jo crec que a mi m'agrada més el valencià... és del sud, més calent, més brut.

Francesc: Precisament, opino que la gran tragèdia de la literatura valenciana és no saber desempallegar-se del flaire de sexe i paella.

Adriana: A tot el món li agrada la paella... no t'agrada la paella?

Francesc: Eh... no... sí... no... (*Adriana s'apropa, ell fuig inquiet*) La gastronomia no és cultura. La cultura és l'esforç civilitzatori per prendre control dels nostres impulsos. El triomf del seny sobre la disbauxa. Sols la literatura és cultura, la literatura que nodreix l'esperit i purifica l'ànima... (*Francesc s'ha refugiat a la biblioteca de la dreta de l'escenari*) per això Catalunya té una veritable literatura... i la literatura valenciana... la literatura valenciana compta amb obres obscenes i grotesques com aquest... (*Pren el llibre "El Virgo de la Vicenteta" per mostrar-lo, sense traure'l del prestatge*) *El Virgo de la Vicenteta* que és porno...

Adriana posa la seua mà sobre la d'ell i l'impedeix traure el llibre. Ell quasi no pot respirar del nerviosisme.

Adriana: Dis-me "t'estimo" i "et vull".

Francesc: (*Dubitatiu*) T'estimo... (*Adriana s'apropa molt*) Et vull.

Adriana: Torna-ho a dir.

Francesc: Et vull.

Adriana: M'ajudaràs a preparar l'examen?

Francesc: Sí...

Adriana: Em parlaràs en valencià, perla?

Francesc: Sí... sí (*recobra la serenor; però l'accent oriental i la rigidesa dels seus moviments han desaparegut*) Si ens concentrem sols en les parts gramaticals més difícils de l'examen, podríem tindre temps... (*Trau diferents llibres de la seua cartera*) Sort que sempre porte les gramàtiques amb mi. Per fer-me una idea de les teues capacitats lingüístiques, quantes llengües parles?

Adriana: La meua llengua materna és el romanés, però també parle anglés, francés, alemany, italià i rus.

Francesc: (*Per a ell*) I ens governa gent que no comprén que pa és *pan*. (*Mentre gira la pissarra per començar la classe*) I el valencià com l'has aprés?

Adriana: De joveneta vaig viure quatre anys a Castelló i vaig anar a la línia en valencià a l'institut.

Francesc: Magnífic, estaràs llesta en un bufit. (*Mira les paraules escrites a la pissarra. Adriana també les mira amb molta atenció*) Que estrany... mon pare està aprenent ciríl·lic?

Adriana: Ton pare?

Francesc: Sí, mon pare és un polític molt important al Parlament Europeu. Maria treballa per a ell... bé, molt important, és vicepresident onzé del parlament.

Adriana: I per què estudia rus?

Francesc: L'havien col·locat a una comissió relacionada amb la guerra, supose que haurà començat classes de rus per això... però necessitaria abans prendre classes de francés, bé d'anglés. No té traça per als idiomes.

Adriana: No és com el seu fill?

Francesc: En res, no ens pareixem en res. A ell li agrada el café, jo prenc te. Adora els cotxes, jo vaig en bicicleta. Sempre porta rellotges de luxe i per a mi un clauer de pell és pura ostentasió. Ell idolatra a Julio Iglesias, jo escolte a Ovidi Montllor.

Adriana: I les dones...?

Francesc: Per a ell són objectes de consum. És un masclista, un materialista... l'encarnació de la masculinitat tòxica, del capitalisme heteropatriarcal, de les dominacions discursives estructurals forjades a la cultura occidental, símbol dels marcs colonials eurocèntrics que ens imposen una racionalitat competitiva i destructiva de les formes d'afecte femenines...

Adriana: Enganya a la teua mare?

Francesc: Constantment.

Adriana: I per què no es divorcien?

Francesc: Tenen una mena d'acord que em repugna. I tot el món coneix la seua reputació... fins i tot un periodista escrigué un article sobre ell... *El guapet de València*!

Adriana: Però encara vius amb els teus pares?

Francesc: (*Dubitatiu*) Sí, bé... estic esperant una beca postdoctoral per fer recerca a Estrasburg sobre els processos de substitució lingüística... quan me la donen, doncs

ja podré fer marxa... però ara és molt difícil independitzar-se. No hi ha molts estudiants de català a Brussel·les.

Adriana: (*Reconciliadora*) I a més dones les classes de franc, perquè tens un gran cor. No com ton pare.

Francesc: Sí, ho intente fer el millor possible... a vore... podem començar per...

Adriana: A mi em fa por això dels pronoms febles, podríem comprovar si els domine bé?

Francesc: Sí, clar. (*Esborra el text de la pissarra i comença a escriure una taula amb tots els pronoms febles*) El primer que has de saber és que tenim dues formes de pronoms febles: proclítiques i enclítiques. Les proclítiques van davant del verb i les enclítiques darrere.

Adriana: Les enclítiques les utilitzem a l'imperatiu, els infinitius i els gerundis. No?

Francesc: Exactament. I poden tindre una forma plena o una reduïda si es necessari apostrofar. A més tenim pronoms d'objecte directe o acusatiu i d'objecte indirecte o datiu.

Adriana: (*Canta ràpidament*) Em, et, es, el, la li, ens, us, els les...

Francesc: I, a més, hem de sumar el pronoms de complement circumstancial o locatiu *hi*...

Adriana: Com en francés.

Francesc: Exactament. I com en francés, també tenim el pronom *en* com a partitiu per als substantius indeterminats, generalment en funció de complement; però, a

diferència del francés i del castellà, també tenim un pronom neutre específic en funció de complement directe.

Adriana: Ho sé, ho trobe fascinant. Quants pronoms! Pense que n'hi ha tants com a una llengua eslava i funcionen amb la mateixa precisió militar. No com al castellà que sempre confonen *le, lo, la* i pots llegir als periódics: *ayer le mataron, le secuestraron* o... *a la presidenta de Madrid la prensa la hicieron la alabanza que la agradaba*.

Francesc: Sí... Madrid és la terra del *lalala, lelele, lololo, lelola*.

Adriana: Un moment, *li* és datiu singular d'ell o d'ella, no?

Francesc: Sí.

Adriana: Llavors, per què el plural és *els* i no *lis*?

Francesc: En plural també pot ser *hi*.

Adriana: Però per què no hi ha *lis*?

Francesc: (*Silenci*) Hi ha misteris que defugen la comprensió humana i sols quan els més afortunats puguen reunir-se amb el nostre creador, Pompeu Fabra *ELS* hi donarà l'explicació.

Adriana: Supose que fer-ho enrevessat és part de l'encant.

Francesc: La màgia dels pronoms febles. (*Pausa*) Bé, anem a posar-ho en pràctica. Aquesta sentència: tu portar els paquets a ell a casa... Com seria la frase tota amb pronoms i en imperatiu?

Adriana: Porta-li'ls-hi.

Francesc: Perfecte. Ara canviem a ell, per elles, com seria?

Adriana: Porta-los-els-hi?

Francesc: Porta-los-els-hi, porta'ls-els-hi, porta-les-els-hi o porta'ls-les-hi?

Adriana: (*Pausa*) En primer lloc, tenim el pronom d'objecte directe. En aquest cas, masculí plural, que pot prendre la forma *los* o *els* en valencià. Darrere d'un verb acabat en consonant o diftong decreixent; és a dir, portar-los o porteu-los seria correcte; però he utilitzat un imperatiu acabat en *a*. Per tant, seria la forma *els* apostrofada. Porta'ls; però haig d'afegir el complement indirecte femení en plural que és *els*, a més del pronom *hi* per a casa... llavors: porta'ls-els-hi.

Francesc: Correcte.

Adriana: Aquesta era difícil. Necessite celebrar-ho (*prepara unes copes amb vodka i llimonada*) M'hi acompanyaràs?

Francesc: No bec... la classe...

Adriana: Tenim molt de temps... i és més fàcil del que m'esperava... No en vols?

Francesc: En vull...

Tots dos es miren mentre beuen. Les llums perden intensitat fins a fer-se un breu fosc. L'escena s'il·lumina progressivament i veiem Francesc i Adriana al canapé. Francesc clarament intoxicat.

Francesc: Jo sempre he sigut molt tímid, per això no he tingut cap parella.

Adriana: Mai! No m'ho puc creure... un xic tan educat, tan ben plantat, tan culte... (*Li serveix l'última gota de vodka*) Això serà perquè tu no has volgut.

Francesc: Si jo estic boget per la Maria. (*Mira Adriana*) Bé, estava... però crec que ella li feia més cas a mon pare. A mi em veia com un xiquet...

Adriana: Ton pare pareix irresistible...

Francesc: Perquè és un corrupte! Menteix, enganya, ho promet tot... al principi fa sentir a les persones que són especials, úniques... Està obsessionat amb Julio Iglesias, vol superar la seua marca d'amants!

Adriana: Ni gastant-se tot el pressupost de la política agraria comuna en regals i sopars podria superar la marca de Julio Iglesias.

Francesc: Es pensa que són clavadets!

Adriana: Clavadet a Julio Iglesias?

Francesc: Sí, diu que té el nas de Julio Iglesias!

Adriana: El nas? Jo diria que té la panxa de Bertín Osborne.

Francesc: El dia més important a casa és el 23 de setembre, l'aniversari de Julio Iglesias. Mon pare li truca per telèfon per a deixar-li un missatge de veu amb la seua marca anual d'amants amb l'esperança de rebre una felicitació que mai no arriba... i després està dos dies tot deprimit perquè no ha aconseguit impressionar-lo amb les seues gestes amatòries.

(*Francesc s'acaba el got d'un glop. Adriana pensa reomplir-se'l; però les botelles de vodka estan buides*)

Adriana: Per no tindre el costum de beure, aguantes com un bou.

Francesc: Quan tenia catorze anys, mon pare m'ensenyà a beure. Em va dir que has de posar l'alcohol sota la llengua, deixar-lo reposar uns segons i després beure. I respirar molt entre glop i glop. Que si feia això, en una reunió de negocis mai podrien emborratxar-me, i jo acabaria dempeus i tots a terra.

Adriana: Però, perla, ningú et vol emborratxar. Vols que acabe jo a terra?

Francesc: No... però vull ser molt home davant teu, i demostrar-te que puc beure molt... però vull ser molt home sensible modern, eh, no home mascle tòxic... home bo...

Adriana: (*Pren la copa de conyac que hi havia al canapé*) Tu eres un home molt bo. Beu una mica de conyac, que beure et fa molt divertit.

Francesc: (*Pren la copa, pensa a beure; però s'atura*) No! Mon pare m'explicà que no s'han de barrejar mai els alcohols blancs amb altres alcohols. El vodka és blanc, però el conyac no és blanc. Si els combine, tindré mal a la panxa.

Francesc perd el coneixement a l'instant. Adriana agafa la copa i la deixa en la tauleta.

Adriana: Per fi! (*Es dirigeix cap a la diana dels prestatges. La mou per accedir a la caixa forta i introdueix una combinació*) Pensava que era la combinació correcta. *(Va cap a la taula per prendre la seua bossa de mà negra i ensopega amb la cartera plena de diners que hi havia al darrere*) I açò? (*L'obri*) Molt interessant. Això significa que avui hi havia una reunió important. (*Deixa la cartera sobre la taula, al costat de l'altra cartera idèntica amb les gramàtiques. Es dirigeix a la biblioteca*) Crec que ací no hi ha res d'interés... algun llibre podria amagar un paperet amb la combinació correcta... (*Inspecciona els llibres i es deté en el volum que activa el mecanisme*) Un llibre pornogràfic... Vicent amaga ací alguna cosa, segur.

Pren el llibre i activa el mecanisme. Pere cau a escena. Després de la desorientació inicial, corre cap a la taula i pren les dues carteres. Adriana l'imita i pren les altres dues carteres que hi ha al compartiment secret. Tots dos es miren fixament amb les carteres a les mans.

Pere: Qui eres i què vols?

Adriana: La mateixa pregunta et puc fer jo.

Pere: Soc un periodista i una d'aquestes carteres és meua i una de les carteres que tens m'interessa.

Adriana: Doncs no pense donar-te-les.

Pere: Doncs no podràs eixir d'ací amb les dues carteres.

Adriana: I com penses evitar-ho?

Adriana es mou per l'escena, però no pot sortir per les finestres sense deixar les carteres i tampoc per l'esquerra de l'escenari perquè Pere li talla el pas. Pere tampoc pot atrapar-la sense deixar cap de les carteres.

Pere: Si vols, podem canviar-nos una de les carteres.

Adriana: D'acord.

S'intercanvien una de les carteres. Pere comprova que té la cartera amb la botella de conyac i Adriana la cartera amb les gramàtiques.

Pere: Si vols, podem tornar-nos a intercanviar-nos una de les carteres...

Adriana: Tu tens els diners.

Pere: Són meus. Me'ls acaben de donar.

Adriana: Qui?

Pere: Per què t'importa?

Adriana: Perquè també soc periodista.

Pere: (*Amb menyspreu*) Tu? Si eres una xiqueta... per a qui treballes?

Adriana: *The Financial Times*.

Pere: Com? Com? Treballes a un periòdic sense secció d'esports?

Adriana: Sí, investigue la corrupció al Parlament Europeu.

Pere: Jo també investigue la corrupció al Parlament Europeu. (*Deixa les carteres sobre la taula*) Veus, en veritat, aquests diners no són meus... feia de talp per investigar... jo no he tocat res, no m'he gastat ni un cèntim...

Adriana: (*Fingint*) Et crec, et crec...

Pere: Si t'ajude, podria firmar un article al *Financial Times*? L'escrius tu, perquè el meu anglés... doncs nivell usuari, però el firmem els dos... hi ha tracte?

Abans que Adriana puga contestar, sentim els gemecs de Maria que es mou al llit.

Adriana: Què passa? (*Deixa les seues carteres al costat de les altres dues i es dirigeix al llit on descobreix a Maria*) Tu deus ser la famosa Maria... ara comence a entendre què passa ací. (*A Pere*) Tu, ràpid, acosta'm la meua bossa. (*Pere obeïx diligentment. Adriana treu una ampolleta i la fa ensumar a Maria*) Desperta, xiqueta, desperta...

Maria: On estic... no m'he mort?

Adriana: Què t'ha passat?

Maria: He intentat suïcidar-me... (*Adriana li pren el pols*) però també m'ha eixit mal.

Adriana: Tens els batecs del cor molt febles; però si has recobrat la consciència estàs fora de perill.

Maria: La meua vida és una desgràcia. Em sent bruta, utilitzada... m'he rebaixat al nivell d'una prostituta.

Adriana: Xiqueta, en aquesta vida te'n fots o et foten.

Maria torna a perdre el coneixement. Pere i Adriana es miren, però senten soroll de passes i Pere tanca novament el compartiment amb tots tres dintre. Les quatre carteres han quedat sobre la taula. Entra en escena primer Enric, que veu a Francesc dormint al canapé. El gira per amagar el cos de Francesc just quan entren Vicent i Montserrat, la seua dona. Mentre discuteixen, Enric es dirigeix a la taula, agafa dues carteres i les trau d'escena per la finestra de la dreta.

Montserrat: El meu nen petit, on és? Què has fet amb el meu nen petit?

Vicent: Pots deixar de dir-li nen petit! Xiquet xicotet! Cada cop que dius en públic nen o petit, em costa mil vots. I és fill únic! No tenim cap fill gran.

Montserrat: (*Veu les dues carteres que queden sobre la taula*) La seva cartera hi és aquí! Ho sabia! Ha sortit de casa sense fer-me dos petons com fa sempre. Quina cosa trames, Vicent? Què li has fet?

Vicent: Jo no li faria mai res al nostre fill, per l'amor de Déu.

Montserrat: (*Mentre obri les dues carteres i comprova que no hi són les gramàtiques de Francesc, trau el dossier i la botella de conyac*) Aquesta no és... aquesta tampoc. (*Observa Enric que hi és a la finestra de la dreta i es dirigeix cap a ell*) Rèptil llefiscós, què amagues?

Enric llança les dues carteres per fora de la finestra cap a la finestra de l'esquerra on es troba Vicent, que les empoma i les torna a posar sobre la taula mentre Enric i Montserrat discuteixen. Vol canviar les carteres, però sobre la taula n'hi ha quatre.

Enric: Si jo no faig res, sols obeïsc al teu home.

Montserrat: El meu home! Jo no tinc un home, tinc un milhomes imitador de Bertín Osborne.

Vicent: No em compares amb Bertín Osborne!

Enric: (*Per a ell*) Amb Raphael seria més just.

Montserrat: (*Es dirigeix contra Vicent, però es sorprèn en vore les quatre carteres*) Quatre carteres! Però si abans hi havia dues carteres!

Vicent: (*La pren dels braços mentre l'allunya de la taula*) Quina obsessió amb les carteres qui si hi ha quatre carteres, dues carteres o dos carteres... Per què tants nervis? El nostre fill té de tot: té trenta anys, no treballa i mai no li faltarà el menjar a taula.

Montserrat: (*Mentre parla, Enric intenta emportar-se les quatre carteres, però no té mans suficients per a agafar-les*) Sé que el vols embolicar en algun dels teus assumptes. Segur que vols fer-lo testaferro d'algun dels teus negocis bruts.

Vicent: T'he promés mil cops que vosaltres dos mai no acabareu a la presó. Res vos implica, soc un cap de família responsable.

Montserrat: Un cap de família responsable? Tu ets un maldecap de família.

Vicent: Amb tots els diners que guanye per a vosaltres?

Montserrat: Nosaltres? (*A Enric li cau una cartera a terra. Montserrat es gira, l'agafa i troba els diners*) Tots aquests diners són per a nosaltres? O per una de les teves amiguetes?

Vicent: (*Indignat*) Montserrat, soc un professional de la política. Mai pague amb els meus diners a les amants, per això estan els impostos dels contribuents. A tu les meues aventures no et costen res, no tens res a dir sobre el tema.

Montserrat: (*Es dirigeix a la caixa forta, l'obri i trau uns papers*) Et penses que soc una ximpleta; però jo no badallo, soc molt desperta.

Vicent: Com saps la combinació?

Montserrat: 2371943 o el 23 de setembre de 1943, data del naixement de Julio Iglesias.

Enric: (*Per a ell*) Això li passa per no posar la de Nino Bravo.

Montserrat: (*Mentre li mostra uns papers*) I els meus contactes no m'han enganyat. Qui t'ha fet un ingrés de cinc milions d'euros?

Vicent: Els teus contactes?

Montserrat: He subornat a un dels teus banquers suïssos. M'informa de tots els moviments del teu compte secret.

Vicent: (*Indignat*) Però en quin món vivim que ja no et pots fiar ni dels banquers suïssos!

Montserrat: Ara tens quasi deu milions d'euros en diners negres al banc. El doble d'abans i no m'havies dit res!

Vicent: Si no vols anar a la presó, no has de saber res del que passa a eixe compte. Tu no eres la infanta!

Montserrat: Fas tard, Vicent, estem casats i tinc poders sobre el compte. Puc donar una ordre i buidar-te la meitat dels teus estalvis. Tinc dret a cinc milions.

Vicent: No ho faràs, no tens dret! Són meus! Jo he furtat eixos diners, no tu.

Montserrat: No ho faré; però com li facis alguna cosa al nostre fill... com l'emboliques en alguna cosa il·legal.

Vicent: Per la Mare de Déu del Fonament quan era xicoteta, jo mai no faria res que poguera perjudicar el nostre fill. Si no hi ha res que m'estime més a la meua vida.

Montserrat: Jura-ho per Julio Iglesias!

Vicent: Raphael no et val?

Montserrat: Si fas mal al nostre fill o intentes deixar-lo sense la seva herència...

Vicent: Ho tindrà tot, no pense gastar-me res.

Montserrat: (*Enric, a l'esquena de Montserrat, trau el revòlver i l'apunta amb l'arma esperant l'aprovació de Vicent*) Si tens un fill amb una altra... no penso acceptar repartir res amb ningú. Me'n porto cinc milions per a mi. Jo t'he patit, els fruits del teu mal són per a mi i el meu fill.

Vicent: Montserrat, quines coses més lletges em dius...

Montserrat: I si intentes fer alguna cosa per impedir-m'ho, demano el divorci i li conto al jutge tot el que tens al banc. El meu advocat té còpia de tot.

Vicent: (*Fa el gest a Enric de no disparar i es posa de genolls davant de Montserrat agafant-li les mans*) Montserrat, el meu problema és que soc un home molt home. Un home dominat per la passió de viure, però tu eres el meu únic amor. De veritat, vos vull i tot açò ho faig per vosaltres. Tard o d'hora, acabaré passant uns mesos a la presó, perquè és on acabem tots els professionals de la política; però vosaltres continuareu lliures i no vos faltarà res. Jo vull a la meua família.

Montserrat: (*Es desfà d'ell i agafa la cartera amb les gramàtiques*) La cartera de Francesc! Veus com està ací, mentider.

Vicent: (*Pausa*) Crec que Francesc té una novieta... Maria, una de les assessores del partit. És possible que vinguen ací a vore's, tots dos tenen claus del despatx.

Montserrat: Com?

Vicent: No t'haurà dit res, perquè és molt tímid... bé, a mi tampoc m'ha dit res, però els he vist més d'una vegada junts i...

Montserrat, colpida, es dirigeix al canapé que Enric havia girat. S'adona que Francesc hi és dormint.

Montserrat: Fill meu!

Montserrat s'esvaeix una mica. Vicent i Enric l'agafen abans de caure a terra i també incorporen una mica a Francesc.

Enric: El xicon està dormint la mona. Ha begut una mica.

Montserrat: (*Recobrant l'ànim*) Beure? El nostre nen petit?

Vicent: Veus que no és el nostre nen petit ni el nostre xiquet xicotet? Que ja és un home i fa coses d'homes.

Montserrat: Ell? No m'ho puc creure. (*Veu la copa de conyac i pensa beure-la per recobrar forces. Vicent se n'adona a temps i es llança sobre ella per abraçar-la amb passió*) Vicent!

Vicent: És l'orgull de pare, Montserrat. El nostre fill ja no és verg... eh, el nostre fill ja és tot un Vergés. Un home, i jo m'encenc i veig com eres d'irresistible. Cinc milions? Agafa-ho tot, que pense donar-te més i més. (*Li pren la copa i la deixa sobre la taula*) Besa'm.

La besa mentre li passa la copa a Enric, que tira el seu contingut per una de les finestres.

Montserrat: Feia molt de temps que no em besaves d'aquesta manera.

Vicent: Feia molt de temps que no discutíem amb passió. (*Pausa*) Torna a casa i espera'm arreglada. Jo tindré una conversa d'home a home amb el nostre fill per saber com es troba i en res estarem a casa. Millor que parle amb mi, perquè estes coses sempre fa vergonya que una mare les sàpiga.

Montserrat: Sí, tens raó. (*Es dirigeix a sortir d'escena, però abans fa un gest de tigre a Vicent*) T'espero al dormitori, que eres el meu Bertín Osborne.

Montserrat surt d'escena.

Vicent: Per la Mare de Déu... però com pot agradar-li més Bertín Osborne que Julio Iglesias? Si de perfil Julio Iglesias i jo som clavadets, tinc el mateix nas!

Enric: I la mateixa panxa que Bertín.

Vicent: Això és culpa dels torrons! (*Agafa el dossier amb els noms i el guarda a la caixa forta*) La llista no pot anar bambant d'un costat a un altre. És massa important.

Enric: (*Mentre guarda la botella de conyac a una cartera*) Pensava que ho havíem guardat tot baix del llit.

Vicent: Amb les presses ens haurem oblidat.

Enric: I la teua amigueta?

Vicent: (*Mentre agafa Francesc amb l'ajuda d'Enric*) Haurà fugit per la finestra en sentir els crits de Montserrat; però ha tingut temps d'enllestir la feina,

Enric: (*Es dirigeixen a la biblioteca per obrir el mecanisme*) I no obrirà la boca?

Vicent: Ja trobaré la forma de compensar-la per tot açò. No et preocupes, sols l'interessen els diners.

En obrir la biblioteca cauen a escena Pere, Adriana i Maria com si fora la famosa escena del camerí dels germans Marx.

Vicent: Redeu! Què passa ací?

Pere: Això, Vicent, què passa ací? Què amagues?

Vicent: Amagar jo què... (*Adonant-se que Maria està viva*) Maria, per l'amor de Déu, estàs viva! Quina gran notícia!

Maria: No gràcies a tu, porc miserable.

Vicent: No soc metge, no puc fer miracles!

Maria: Ni a una ambulància has cridat.

Vicent: Que a Bèlgica la sanitat és privada. Una ambulància són 133 euros, anàvem a portar-te en cotxe a l'hospital.

Maria: Malparit!

Enric: No ens posem dramàtics, tot acaba si acaba bé. (*Mentre apropa Maria a Vicent*) Si vols, pots continuar insultant-lo, desfoga't, xiqueta! (*Cerca la cartera amb els diners per donar-se-la a Pere*) Però anem per feina, perquè tenim una reunió important.

Pere: No puc acceptar aquesta oferta, ací hi ha una història molt més interessant.

Maria: Fes-te la idea, Vicent, que pense tindre el xiquet i hauràs de reconéixer-lo.

Vicent: Maria, no pots fer això!

Maria: Per què no? Dona'm una raó.

Vicent: Tinc cinc milions de raons!

Pere: Aquest escàndol no el podreu tapar.

Vicent: Com va dir Julio Iglesas, en esta vida l'important no és que parlen bé o mal de tu... l'important és que parlen.

Enric: Això no ho digué Julio Iglesias. Fou Nino Bravo.

Pere: Això ho va dir Bertín Osborne.

Maria: Ho va dir Raphael.

Francesc: (*Despertant-se*) Ho va dir Ovidi Montllor.

Adriana: La frase és d'Orson Welles!

Enric: (*Trau el revòlver*) Calleu-vos tots! (*Mentre parla es van passant les carteres per posar ordre*) Pere, tu et quedes els diners i no dius ni fava de tot açò. Maria, tens el xiquet si vols i Vicent ja pagarà el que li toque. De tot açò no farem un gra massa. Francesc, les teues gramàtiques i ara seràs un bon fill que fa cas de son pare. Vicent, no em toques més els collons, que tenim negocis per resoldre. (*Es deté molt prop d'Adriana*) I tu...?

Pere: Ella és el problema més gran. És periodista a un periòdic sense secció d'esports.

Vicent: Com?

Entra en escena Montserrat acompanyada de dos homes corpulents que vesteixen tratge i porten maletins.

Montserrat: Vicent, amor, a la porta m'he trobat dos homes que pregunten per tu.

Els dos homes reconeixen Adriana i criden "Esvetlana" mentre trauen les seues pistoles. Adriana agafa Enric com escut humà i li pren el revòlver. Hi ha un tiroteig i els dos homes i Enric cauen a terra morts.

Adriana: (*Trau unes cintes de plàstic per emmanillar de la seua bossa negra*) Que ningú s'acoste!

Montserrat: Què passa ací?

Adriana: (*A Francesc*) Perla, necessite que m'ajudes.

Francesc: (*Endormiscat*) Clar, dis-me.

Adriana: Necessite que els immobilitzes perquè nosaltres dos puguem estar tranquils.

Montserrat: (*Mentre Francesc emmanilla tots els presents diligentment*) Petit meu, fillet del meu cor, però què fas? Per què li fas cas a una desconeguda i no a la teva mare?

Vicent: Perquè vol ser un home, Montserrat, perquè vol ser un home...

Adriana: (*A Francesc*) Ara, perla, vine, que t'haig d'emmanillar jo per poder jugar. (*Tots emmanillats i de genolls a terra observen com Adriana regira les carteres: trau la botella de conyac i troba els diners*) Ací tenim una generosa contribució per a la nostra causa.

Pere: Causa? Però no ets periodista?

Vicent: Des de quan els periodistes sabeu utilitzar armes de foc? És una espia.

Adriana: Exacte, Vicent, i necessite la llista amb els noms dels traïdors que volen col·laborar amb els russos. La tens a la caixa forta, no? Quina és la combinació?

Vicent: No te la diré mai.

Adriana: No ets tan idiota com per posar la data del teu naixement, però tampoc tan llest com per escollir una combinació difícil de recordar. L'aniversari de la teua dona o el teu fill? No, a qui estimes tu de veritat? (*Pausa. Sona el telèfon de Vicent amb una melodia de Julio Iglesias*) Julio Iglesias! Va néixer un 23 de setembre... què tindrà 78 o 79 anys... (*Juga amb les combinacions de la caixa forta*) serà del 43 o del 44. (*Obri la caixa forta i pren la llista*) Ara haig d'eliminar qualsevol prova de la meua presència ací.

Pere: Com? Què vols dir?

Montserrat: Jo no tinc res a veure amb tot açò, no sé res del que fa el meu marit. Jo sols soc una ignorant mestressa de casa.

Adriana: Haver demanat el divorci.

Pere: Jo soc un periodista íntegre que tota la vida ha denunciat la corrupció!

Adriana: Fins al dia d'avui.

Francesc: Jo vote a Compromís!

Adriana: Però vivies calentet a casa dels pares.

Maria: Jo no puc acabar ací... jo soc una víctima.

Adriana: Fa una hora et volies morir i has tingut una segona oportunitat. He conegut centenars de persones no tingueren una segona oportunitat... i sí, eres una víctima. Una víctima més a un món injust ple de víctimes anònimes.

Maria: El meu fill...

Vicent: Deixeu-ho estar. (*Mirant fixament Adriana*) Estàs ferida, dolguda. A la guerra has perdut... el marit, els fills... És això, clar. Ningú tingué compassió de tu, per què l'has de tindre de nosaltres. (*Pausa*) Els idealistes, els revolucionaris, els herois... esteu ferits sempre. Vos han fet mal i no voleu un món millor, voleu fer patir els altres perquè entenguen el vostre dolor. Voleu lluita, guerra, venjança... sense fi, perquè algú ha de pagar per les injustícies patides. (*Pausa*) Jo no sé què és el dolor i sols vull un món ple de plaer. Vull que tots gaudisquen, que la festa mai no acabe i tots puguem ser amics mentre ballem al ritme de la música. Nosaltres, els corruptes, fem rodar el món.

Adriana: (*Mentre se serveix una copa de conyac amb verí i se la beu*) Serà dur, però m'haig d'afanyar, no tinc tot el dia.

Fosc. Se sent un nombre indeterminat de trets i un cos caure a terra.

Carles Sirera Miralles
Brussel·les, juliol de 2025